не. *М. 66*. Адетъ немамъ во наша-ва земя, Пріятеля на пѫтъ да пречеква *ib. 121*. Хадетъ имъ было, мамоле, Деверъ напреди да иде *ib. 130*. На нашъ вилеетъ си имаме адетъ, Невеста-та рѫка да целува, Да целува на чо'екъ ябанджіа, Ябанджіа даръ да ми ѣ дарвитъ *ib. 147*. И всичко са врьши въ училища-та само за адетъ, а на бѫдѫщето никакъ ся и не обзира. *Л. Д. 1869 р. 157*. Не было адетъ—*ib. 1870 р. 113*. Тамо адетъ си имало, Зет-о назатъ да сѣ врати. *М. 179*. Майка постоянно забѣлязва какви новы черты (адеты) на характератъ е направила природа въ дѣте-то. *Л. Д. 1870 р. 172*. Отрѣжи на свиня-та зурла-тѫ, тя пакъ адета си не забравя *Ч. 204*. На тязы два голямы праздницы (Водици и Юванъ-день) хадетъ е у насъ да си ходятъ роднины-тѣ едны на другы на гостѭ. *Ч. 108*.

Аджаба* (*'adjeb s. ar. 1. Admiration, étonnement. 2. Exclamat. Chose étonnante*)—удивительное дѣло! Кой ще е подпьрлилъ аджеба плѣвникътъ? Кой можи да бѫди този душманинъ? *Зк. 189*.

Аджаміа* пр. м. **Аджамійка** ж. (*'addjān, s. a. Sot, fat*) неопытный, наивный, глупый, (*о конѣ*) неѣзженый: Да ми вардишъ мое мѫжко дете, Оту ми ѭ дете аджаміа *М. 84*. Кога бѣхме, мила майко, деца аджаміи, Ніе бѣхме, мила майко, лоши араміи. *ib. 224*. Не чини сѣ аджамія, От' си юнакъ порастенъ два десетъ и петъ години. *ib. 225* Залюбиле сѣ две луди млади,—две аджаміи; Не ми умеетъ, какъ да сѣ любѣтъ. *ib. 288*. Ела тая си ѭ мошне аджаміа, Денъ везденъ при мене,—ми седи, Вечеръ ке замѫркнитъ, вечера ке зготвитъ *ib. 441*. Трено, пиленце шарено! Що толку си аджамія, Що толку не сѣ сещавашъ, Оти не ми ти текнува, Оти за мене ке бидишъ, И ясъ за тебе ке бидимъ? *ib.442* И подъ мене конь продума: „Чорбажіе, аджаміе! Стига стоя, стига слуша". *Ч. 334*. Пуста стара брантія мѫ направи да повѣрвамъ че цалувката не е зло нѣщо, тогази азъ като аджамійка пріехъ това, открыхъ си лицето тукъ въ дугенятъ му. *Х. I, 191*. Коня я'амъ, коня аджаміа. *М. 498. В. 49*.

Адъминъ* (*khādim, s. a. 1. Serviteur. 2. Eunuque. Les Turcs prononcent, dans ee dernier sens, «khādoum»*. *Ср. серб.* хàдум, хàдумац; *у Гундулича* hadum) с. м.—скопецъ, евнухъ: Азъ му казвамъ, че сьмь адъминъ (скопецъ), а той мя пыта, колко дѣтца имашь (*посл.*) *Ч. 125*.

Аза*—*Форма ед. ч., стяженно произнесенная къ собирательному* аази* (*см. выше*)—*представитель*: Пресѣче другый аза, който все ся сьрди, защо го избиратъ въ правительственны работы *Л. Д. 1870 р. 169*.